

1. DÍL FENOMENÁLNÍ DIMILY TRILOGIE

Viš, že tě miluji?

ESTELLE MASKAME

FRAGMENT

Víš, že tě miluju?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Estelle Maskame
Víš, že tě miluju? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Viš, t
že tě
milujn?

E S T E L L E M A S K A M E

 FRAGMENT

*Tuto knihu od začátku věnuji svým čtenářům,
protože není moje, ale jejich.*

Poděkování

Děkuji svým čtenářům, kteří byli od začátku se mnou a sledovali, jak tahle kniha vzniká. Děkuji, že jsem si díky nim psaní knihy nesmírně užívala a že se mnou vytrvali po tak dlouhou dobu. Děkuji všem v nakladatelství Black&White za to, že v tuto knihu uvěřili stejně jako já. Navždy zůstanu vděčná Janne, že si přála získat pro tuto knihu celý svět, Karyn za všechny připomínky a odbornost a Lauře za neustálou péči. Děkuji své rodině za nekonečnou podporu a povzbuzování, hlavně mojí mámě Fenelle za to, že mě v dětství brala do knihovny a já se tak mohla zamilovat do knih, mému tátovi Stuartovi za to, že mě vždy povzbuzoval v mé touze stát se spisovatelkou, a nakonec i svému dědečkovi, Georgu Westovi, za to, že mi od prvního dne věřil. Děkuji Heather Allenové a Shannon Kinnearové za to, že poslouchaly mé nápady a dovolily mi neustále švitořit o téhle knize, aniž by mi řekly, abych zmlkla, protože je moje vzrušení dozajista přivádělo k šílenství. Děkuji Neilu Drysdaleovi za to, že mi pomohl dostat se tam, kde teď jsem. Děkuji, děkuji, děkuji. A nakonec děkuji Danici Proeové, která mě učila, když mi bylo jedenáct, za to, že byla prvním člověkem, který mi řekl, že píšu jako opravdová spisovatelka, a za to, že jsem si díky ní uvědomila, že přesně tím se chci stát.

Jestli jsem se z filmů a knih něco dozvěděla, tak skutečnost, že Los Angeles je nejúžasnější město na světě, že tam žijí nejúžasnější lidé a že se tam nacházejí nejúžasnější pláže. Takže jako každá holka, která kráčí po téhle zemi, i já jsem snila o návštěvě Zlatého státu. Toužila jsem jednoho dne běžet po pláži Venice Beach, přitisknout dlaně na hvězdy mých oblíbených celebrit na chodníku slávy, vyšplhat k nápisu Hollywood a rozhlédnout se po tom krásném městě.

Chtěla jsem udělat tohle a navštívit i všechna ta ostatní nudná místa, která turisté prostě „musí“ vidět.

S jedním sluchátkem v uchu a s pozorností napůl soustředěnou na písničky, které mi hrají do ucha, a napůl na pohyblivý pás, který se přede mnou otáčí, se usilovně snažím najít volné místo, kam bych mohla složit svůj kufr. Lidé kolem mě se posouvají a hlasitě si povídají se svými partnery, ječí, že kolem nich právě projíždí jejich zavazadlo, anebo křičí, že to zavazadlo vůbec není jejich. Já jen obrátím oči v sloup a zaměřím se na kufr barvy khaki, který se ke mně blíží. Poznám ho podle textu písničky, který jsem napsala na jeho boční stranu, takže ho popadnu za rukojeť a co nejrychleji ho sundám z pásu.

„Tady!“ zavolá známý hlas. Neuvěřitelně hluboký hlas mého otce se napůl ztrácí v mých písničkách, ale pravděpodobně bych ho slyšela, i kdybych je měla puštěné na plné pecky. Jeho hlas je natolik otravný, že se nedá ignorovat.

Když mi máma poprvé sdělila, že se mnou táta chce strávit léto, obě jsme nad naprostou šíleností takového nápadu vybuchly smíchy. „Nemusíš se k němu vůbec přibližovat,“ připomínala mi dennodenně máma. Tři roky se neozval a najednou se mnou chtěl strávit celé léto? Stačilo, kdyby mi čas od času zavolal, zeptal se, jak se mám, a postupně se vracel do mého života. Ale ne, on se rozhodl kousnout do kyseleho jablka a rovnou mě požádal, abych s ním strávila celých osm týdnů. Máma byla zcela proti. Rozhodně si nemyslela, že si táta těch osm týdnů se mnou zaslouží. Prohlásila, že tím nikdy nevynahradí čas, který ztratil. Táta se ale nedal odbýt a zoufale mě přesvědčoval, že se mi bude v Jižní Kalifornii líbit. Nevím, proč se zničehonic rozhodl znovu navázat se mnou kontakt. Doufal, že dokáže napravit náš vztah, který zničil, když se jednoho dne sebral a odešel? Pochybovala jsem, zda je něco takového vůbec možné, ale pak se to ve mně zlomilo a já otci zavolala, že chci přijet. Nerozhodla jsem se ovšem kvůli němu, ale kvůli představě horkých letních dní a překrásných pláží a šanci, že se zamiluju do topmodela firmy Abercrombie&Fitch s opálenou kůží a vypracovanými břišními svaly. Kromě toho jsem měla své vlastní důvody, proč jsem se chtěla dostat stovky mil od Portlandu.

Proto z člověka, který se ke mně blíží, nejsem bůhvíjak nadšená.

Za tři roky se toho hodně změnilo. Před třemi lety jsem byla téměř o osm centimetrů menší. Před třemi lety neměl můj táta viditelně prosedivělé prameny ve vlasech. Před třemi lety by naše setkání nebylo takhle rozpačité.

Ze všech sil se snažím usmívat a zubit, abych mu nemusela vysvětlovat, proč mám na rtech neustále zamračený výraz. Usmívat se je vždycky mnohem snazší.

„Podívejte se na mou malou holčičku!“ zvolá táta, doširoka otevře oči a nevěřícně zakrouť hlavou, že už nevypadám jako ve třinácti. Hm, jak překvapivé, že šestnáctiletí nevypadají stejně jako žáci osmé třídy!

„Jo,“ ušklíbnu se, zvednu ruku a vytáhnu si z ucha sluchátko. Kabely mi vlají z rukou a ze sluchátek je pořád slabě slyšet hudba.

„Moc jsi mi chyběla, Eden,“ usměje se na mě. Myslí, že budu skákat radostí, protože jsem chyběla člověku, který od nás kdysi dávno odešel? Že se mu vrhnu do náruče a rovnou mu všechno odpustím? Takhle to ale nefunguje. Odpuštění se nedá očekávat, musí se zasloužit.

Pokud s ním ale mám strávit následujících osm týdnů, nejspíš bych se měla pokusit své nepřátelství vůči němu odložit stranou. „I ty jsi mi chyběl.“ Táta se rozzáří a ve tvářích se mu udělají dolíčky tak výrazné, jako když se krtek zavrtává do hlíny. „Ukaž, vezmu ti kufr,“ nabídne se, natáhne se po něm a položí ho kolečky na zem.

Vyjdu za ním z budovy letiště. Oči mám na stopkách, kdyby se o mě náhodou otřela nějaká filmová hvězda nebo topmodel, ale nikoho takového nevidím.

Do tváří mě udeří teplý vzduch a cestou po rozsáhlém parkovišti mě na kůži hřejí sluneční paprsky. S mými vlasy si pohrává lehounký vánek. Obloha je jasná, ovšem až na pár znepokojivých mraků.

„Myslela jsem, že tu bude větší horko,“ poznamenám, namíchnutá, že v Kalifornii nepanuje naprosté bezvětrí, jasno a sucho bez jediné kapky deště, jak ukazují ve filmech a jak jsem tomu uvěřila. Nikdy mě nenapadlo, že by v nudném Portlandu mohlo být v létě větší horko než v Los Angeles. Znamená to pro mě obrovské zklamání a navzdory tomu, jak nezázivný je Oregon, nejraději bych se otočila a vrátila se domů.

„I tak je dost horko,“ pokrčí táta rameny, téměř jako by se za to počasí omlouval. Když se na něho koutkem oka podívám, nemůžu si nevšimnout narůstajícího podráždění, jak marně namáhá mozek, aby našel nějaké vhodné téma k hovoru. Ale kromě téhle nepřijemné situace není o čem mluvit.

I s kufrem zastaví u černého Lexusu a já se pochybovačně zahledím na naleštěnou karosérii. Před rozvodem jezdili s mámou v mizerném Volvu, které se minimálně každé čtyři týdny porouchalo. A to jenom když jsme měli štěstí. Takže buď ho v zaměstná-

ní extrémně dobře platí anebo za nás tenkrát prostě nechtěl utrácet. Možná jsme mu nestály za to, aby za nás vyhazoval peníze.

„Je otevřené,“ kývne hlavou k autu, zatímco otvírá zavazadlový prostor a hází dovnitř můj kufr.

Přeju k pravé straně auta, sundám si z ramen batoh, otevřu dveře a nasednu. Málem si popálím nahá stehna o rozpálenou kůži na sedačce. Než táta vklouzne za volant, chvíli jen tiše úpím.

„Takže, měla jsi příjemný let?“ zeptá se ve snaze zapříst hovor ve chvíli, kdy nastartuje a vycouvá z parkovacího místa.

„Jo, dalo se to.“ Přetáhnu si přes tělo bezpečnostní pás a zapnu ho. Batoh si položím na klín a bezúčelně hledím oknem ven. Oslepuje mě slunce, takže sáhnu do přední kapsy batohu, vytáhnu svoje sluneční brýle a nasadím si je. Povzdechnu si.

Skoro slyším, jak táta naprázdno polkne a zhluboka se nadechne. „Jak se má máma?“

„Daří se jí skvěle,“ opáčím možná až příliš dychtivě. Prostě chci zdůraznit, jak dobře se jí vede i bez něho. Ne výborně, ale ani ne špatně. Posledních pár let se snaží přesvědčit sebe samu, že rozvod je zkušenost, ze které se může poučit. Ráda by si myslela, že jí rozvod poskytl životní šanci nebo ji aspoň naplnil moudrostí, ale mám-li být upřímná, tak výsledkem nebylo nic jiného, než že začala opovrhovat muži. „Nikdy jí nebylo líp.“

Táta pokývá hlavou, pevně sevře volant a vyjede z letiště na hlavní silnici. Je to vícepruhá dálnice, po které se ženou auta jedno za druhým. Provoz je velmi hustý, ale jedeme poměrně rychle. Okolní krajina je otevřená do daleka, neční tu mrakodrapy jako v New Yorku, ani tu nestojí řady stromů jako doma v Portlandu. Moc mě těší zjištění, že tu skutečně rostou palmy. Měla jsem podezření, že je to jen mýtus.

Projedeme pod řadou silničních ukazatelů, které visí po jednom nad každým dálničním pruhem a které ukazují směr k okolním městům a městským čtvrtím. Míjíme je tak rychle, že je zaregistruju jen jako rozmazanou šmouhu. Znovu se mezi námi rozhostí ti-

cho, a tak si táta rychle odkašle a učiní druhý pokus o rozproudní hovorů.

„Santa Monica se ti bude líbit,“ usměje se na mě. „Je to úžasné místo.“

„Jo, vyhledala jsem si ho,“ řeknu, opřu si ruku o okno a dál hledím na ulici. LA prozatím vůbec nevypadá tak oslnivě jako na obrázcích, které jsem viděla na internetu. „Je tam takové to cosi na molu, že?“

„Ano, Pacific Park.“ Třpytící se paprsek slunce se odrazí od zlatého snubního kroužku na tátově prstě. Zasténám a táta si toho samozřejmě všimne. „Ella se nemůže dočkat, až tě pozná,“ podotkne.

„A já ji.“ To je lež.

Ella, jak mě táta nedávno informoval, je jeho nová manželka. Náhrada za mou mámu. Něco nového, něco lepšího. Tohle je něco, co nechápu. Co má tahle ženská, tahle Ella, co moje máma nemá? Líp umývá nádobí? Peče lepší sekanou?

„Doufám, že spolu vy dvě budete vycházet,“ rozumuje táta po chvíli dusivého ticha. Přejede do krajního pruhu. „Opravdu si přeju, aby to fungovalo.“

Táta si možná přeje, aby to fungovalo, ale já se pořád ještě nedokážu vyrovnat s představou, že má úplně novou rodinu. Myšlenka, že mám nevlastní matku, se mi vůbec nezamlouvá. Chci normální rodinu, kterou tvoří moje máma, můj táta a já. Žádné úpravy nebeře. Nemám totiž ráda změny.

„Kolik jsi říkal, že má děti?“ zeptám se pohrdavě. Nejenom že jsem získala nevlastní matku, ale šťastnou náhodou i nevlastní bratry.

„Tři,“ sykne táta. Moje neskrývaná negativita ho začíná štvát. „Tylera, Jamieho a Chase.“

„Fajn,“ ušklíbnu se. „A kolik jim je let?“

Soustředí se na stopku pár metrů před námi, zpomalí a začne vysvětlovat. „Tyler měl nedávno sedmnácté narozeniny, Jamieu je čtrnáct a Chaseovi – Chaseovi je jedenáct. Zkus s nimi vychá-

zet, holčičko.“ Koutkem oříškově hnědého oka se na mě prosebně zahledí.

„Aha,“ zatvářím se překvapeně. Až doteď jsem předpokládala, že se setkám s několika batolaty, které jsou sotva schopné sesmolit souvislou větu. „Tak fajn.“

Po třiceti minutách odbočíme na klikatou silnici, zřejmě na předměstí velkoměsta. Cestu po obou stranách vroubí vysoké stromy, jejichž široké kmeny a pokroucené větve poskytují stín před sluncem. Všechny domy jsou větší než dům, ve kterém žiju doma s mámou, a jsou jedinečné svým vzhledem i konstrukcí. Žádné dva domy nejsou stejné, ani tvarem, ani barvou ani velikostí. Tátův Lexus zaparkuje před domem z bílého kamene.

„Tady bydlíš?“ Deidre Avenue vypadá příliš normálně, jako by se nacházela někde v Severní Karolíně. LA nemá být normální. Má být třpytivé a výjimečné a naprosto fantaskní, ale není.

Táta přikývne, zhasne motor a sklopí stínítko. „Vidíš tamhle to okno?“ ukáže na okno ve druhém patře, přímo uprostřed.

„Jo.“

„To je tvůj pokoj.“ „Aha,“ zarazím se. Nečekala jsem, že tu během svého osmitýdenního pobytu budu mít vlastní pokoj. Ale vypadá to jako poměrně velký dům, takže asi mají dostatek volných pokojů. Jsem ráda, že nebudu spát na nafukovací matraci uprostřed obývacího pokoje. „Díky, tati.“ Když se snažím vystoupit z auta, uvědomím si, že nosit kraťasy má svá pro i proti. Pro: V tomhle počasí je mi v nich příjemně chladno. Proti: Mám stehna přilepená ke koženému sedadlu tátova Lexusu. Takže vystoupit z auta mi trvá víc jak minutu.

Táta běží otevřít zavazadlový prostor, vytáhne můj kufr a položí ho na chodník. „Tak pojď dál,“ vybědne mě, vytáhne rukojeť kufru a táhne ho za sebou.

Velkým krokem překročím parkovací místo a následuju tátu po kameny vydlážděném chodníku. Vede k hlavním dveřím. Jsou mahagonové a panelové, přesně takové, jaké mívají ve svých domech

bohatí lidé. Celou dobu hledím na conversky na svých nohou, dokonce se zastavím, abych očima přeběhla můj otřesný škrabopis, který zdobí bílou gumu na boku. Stejně jako na svůj kufr, i na boty jsem si černým perem načmárala text své oblíbené písničky. Soustředit se na ta slova mi pomáhá udržet nervy v klidu, aspoň než přijdeme ke dveřím.

Dům samotný – přestože je odporným symbolem konzumismu – je velmi hezký. Ve srovnání s domem, ve kterém jsem se dnes ráno probudila, vypadá jako pětihvězdičkový hotel. Na příjezdové cestě stojí bílý Range Rover. *Jak nevkusné*, pomyslím si.

„Nervózní?“ zastaví se táta přede dveřmi a povzbudivě se na mě usměje.

„Trochu,“ připustím. Snažím se nemyslet na nekonečný seznam věcí, které by se mohly pokazit, ale někde hluboko uvnitř cítím hlavně strach. Co když mě všichni budou úplně nenávidět?

„Nemusíš být.“ Otevře dveře a vejдемe dovnitř i s kufrem, jehož kolečka skřípou po dřevěné podlaze.

Hned při vstupu nás omámí vůně levandule. Vidím před sebou schodiště vedoucí do patra a pootevřenými dveřmi po mé pravé ruce zahlédnu obývací pokoj. Přímo přede mnou, zaklenutou chodbou, je kuchyně, ze které vychází žena a blíží se ke mně.

„Eden!“ zvolá. Vezme mě do náruče, ve které mi trochu zavazí její obrovské poprsí, a pak ustoupí o krok dozadu, aby si mě prohlédla. A já to udělám taky. Má blond vlasy a štíhlou postavu. Z nějakého absurdního důvodu jsem předpokládala, že bude vypadat podobně jako máma. Táta ale očividně změnil svůj vkus, nejednomu co se týká žen, ale i životní úrovně. „Tak ráda se s tebou konečně setkávám!“

O krok couvnu a snažím se potlačit nutkání protočit panenky nebo se ušklíbnout. Kdybych ale projevila takovou neúctu, táta by mě určitě odtáhl zpátky na letiště. „Ahoj,“ řeknu namísto toho.

„Páni, ty máš Daveovy oči,“ vyhrkne. Vzhledem k tomu, že bych mnohem raději měla máminy oči, to od ní byla ta nejhorší možná

poznámka, jakou mi mohla říct. Moje máma totiž od své rodiny neutekla.

„Já je mám tmavší,“ zamumlám otráveně.

Ella už to téma dál nerozebírá a raději nasměruje hovor úplně jinam. „Musíš se seznámit i s ostatními. Jamie, Chasi, pojďte dolů!“ zakřičí směrem ke schodišti a pak se otočí zpátky ke mně. „Pověď ti Dave o večírku, který dnes večer pořádáme?“

„O večírku?“ zopakuju jako ozvěna. Na mém seznamu „Co dělat v Kalifornii“ rozhodně žádné společenské akce nejsou. Zvláště ne takové, které organizují cizí lidé. „Tati?“ ohlédnu se na něho a povytáhnu obočí.

„Bude to jen grilování s pár sousedy,“ vysvětlí. „Není lepší způsob začít léto, než uspořádat staré dobré grilování.“ Strašně si přeju, aby přestal mluvit.

Upřímně? Nemám ráda ani velké skupiny lidí ani grilování. „Super,“ hlesnu.

Ozve se hlasitý dupot. Po dubovém schodišti se k nám řítí dva kluci, kteří berou schody po dvou.

„To je Eden?“ zašeptá ten starší Elle do ucha, jakmile se octne dole, ale já ho i tak slyším. To musí být Jamie. Ten mladší, s doširoka otevřenýma očima, musí být Chase.

„Ahoj,“ pozdravím je. Rty zkroučím do zářivého úsměvu. Z toho, co si pamatuju z našeho hovoru v autě, je Jamiemu čtrnáct. Přestože je o dva roky mladší než já, je skoro stejně vysoký. „Jak je?“

„Pohoda,“ odpoví Jamie. Nezapře, že je Ellino dítě. Jeho jiskřivě modré oči a rozčuchané blond vlasy to spojení jasně prozrazují. „Dáš si něco k pití nebo tak?“

„Ne, díky,“ řeknu. Z jeho vzpřímeného postoje a snahy o dobré způsoby vyplývá, že je na svůj věk dost vyspělý. Snad si budeme rozumět.

„Chasi, řekneš Eden ahoj?“ vybědne Ella svého nejmladšího.

Chase se tváří velmi zdrženlivě. I on zdědil Elliny bezchybné geny. „Ahoj,“ zabrblá, ale do očí se mi nepodívá. „Mami, můžu jít k Mattovi?“

„Samozřejmě, zlatíčko, ale před sedmou ať jsi doma,“ připomene mu Ella. Zajímalo by mě, jestli je to ten typ mámy, který vám uloží domácí vězení za pár drobků na koberci v obývacím pokoji, nebo ten typ, kterému nevadí, když na dva dny zmizíte. „Dnes večer budeme grilovat, pamatuješ?“

Chase přikývne a proklouzne kolem mě. Otevře dveře a zavře je za sebou tak rychle, že nikomu z nás ani nestihne říct slovo na rozloučenou.

„Mami, mám ji tu provést?“ zeptá se Jamie vteřinu nato, co jeho bratr zmizí.

„To by bylo skvělé,“ odpovím namísto ní. S Jamiem to bude určitě lepší než s tátou nebo s Ellou nebo dokonce s oběma zároveň. Nevidím důvod, proč bych měla trávit čas s lidmi, v jejich blízkosti bych radši nebyla. Raději zůstanu se svým novým úžasným nevlastním bratrem. Beztak jim celá tahle situace připadá stejně divná jako mně.

„To je od tebe hezké, Jayi,“ souhlasí Ella. Nejspíš je vděčná, že mi zrovna ona nemusí ukazovat, kde je záchod. „Ukaž Eden její pokoj.“

Táta na mě krátce kývne a pousměje se. „Kdybys něco potřebovala, budeme v kuchyni.“

Jamie vezme můj kufr a vleče ho nahoru po schodech. Mám nutkání pohrdavě si odfrknout, ale samozřejmě to neudělám. Zrovna teď toužím jen po opálených nohou a čerstvém vzduchu, což rozhodně nezískám, když se budu zdržovat uvnitř domu s tátou.

Vyrazím za Jamiem nahoru a na půl ucha zaslechnu tátu syknout: „Kde je Tyler?“

„Nevím,“ odpoví Ella.

Jak se od sebe vzdalujeme, jejich hlasy slábnou, ale pořád ještě nejsme tak daleko, abych neslyšela tátovu reakci: „Takže ty mu dovolíš jen tak odejít?“

„Ano,“ prohlásí Ella. Víc už neslyším, protože už jsme opravdu z dosahu.

„Tvůj pokoj je přímo naproti mému,“ informuje mě Jamie, když vyjdeme nahoru. „Máš ten nejchladnější pokoj. S nejlepším výhledem.“

„Promiň.“ Trochu se zasměju a snažím se udržet úsměv na obličeji po celou dobu, co mě Jamie vede k jednom z pěti dveří. Nemůžu si ale pomoci a musím se zastavit a podívat se dolů. Ještě než Ella vejde do kuchyně, zahlédnu její blondřaté vlasy.

Přijde mi, že je to ten typ matky, které nevadí, když člověk zmizí.

Kdybych měla k popisu svého nového pokoje použít jediné slovo, řekla bych „základní.“ Žádné jiné slovo by ho tak dobře nevystihlo. Ve světle vymalovaném pokoji stojí postel a obyčejný prádelník. Nic víc tu není. A je tu neuvěřitelně horko.

„Ten výhled se mi líbí,“ obrátím se na Jamieho, přestože jsem se ještě z okna ani nepodívala a nevím, co je z něho vlastně vidět.

Jamie se rozesměje. „Tvůj táta řekl, že si můžeš pokoj zařídit po svém.“

Projdu se po místnosti, přejdu béžový koberec a otevřu vestavěnou skříň. Na posuvných dveřích jsou zrcadla. Je mnohem větší než skříň, kterou mám u sebe doma. A pokoj má i vlastní koupelnu. Nakouknu dovnitř a spokojeně povytáhnou obočí. Sprcha vypadá, jako by ji doteď nikdo nepoužil.

„Líbí se ti tu?“ zeptá se kdesi za mnou táta. Prudce se otočím za zvukem jeho hlasu. Táta se na mě široce usměje. Vůbec nevím, kdy vešel dovnitř. „Promiň, že je tu takové horko. Zapnu klimatizaci. Dej tomu pět minut.“

„To je v pořádku,“ podotknu. „Pokoj se mi líbí.“ Je téměř dvakrát větší než můj pokoj v Portlandu, takže navzdory jeho spartánskému zařízení se mi nemůže nelíbit.

„Máš hlad?“ Začíná mi připadat, že otázky jsou to jediné, v čem táta dneska vyniká. „Byla jsi na cestě celé odpoledne, nejspíš už umíráš hlady. Co si dáš?“

„Jsem v pohodě,“ zavrtím hlavou. „Myslím, že si půjdu zaběhat. Protáhnout nohy, víš?“ Nechci porušit svůj každodenní běžecký rozvrh a chvíli se proběhnout mi přijde jako dobrý způsob, jak prozkoumat tuhle čtvrť.

Na tátově stárnoucím obličejí se objeví zaváhání. Na chvíli či dvě se zamračí, pak si povzdychne, jako bych ho požádala o modré z nebe.

„Tati,“ ohradím se. Zakloním hlavu a přinutím se jemně, ale falešně zasmát. „Je mi šestnáct, můžu jít ven sama. Jen se tu chci trochu porozhlédnout.“

„Tak si s sebou aspoň vezmi Jamieho,“ navrhone. Jamieho obočí vystřelí zvědavostí nahoru. Nebo překvapením. Nejsem si jistá, co to je. „Jamie?“ obrátí se na něho táta. „Ty rád běháš, ne? Půjdeš s Eden a dáš pozor, aby se neztratila?“

Jamie na mě mrkne, nabídne mi vědoucí, až soucitný úsměv a pak souhlasí: „Jasně. Převleču se.“ Předpokládám, že chápe, jak otravné je mít takhle přepatrné rodiče, kteří se k vám chovají, jakoby vám bylo pět.

Takže když vezmu tohle všechno v úvahu, dojde mi, že mám zaděláno na skvělý start v Santa Monice. Jsem tu teprve první den a trapné napětí mezi tátou a mnou už je téměř nesnesitelné. Jsem tu první den a hned mě nutí zúčastnit se grilování s davem cizích lidí. Jsem tu první den a nemůžu si jít zaběhat bez doprovodu.

Jsem tu první den a už lituju, že jsem vůbec přijela.

„Nechodte daleko,“ upozorní mě táta. Vyjde z pokoje a nechá za sebou otevřené dveře, přestože na něho zavolám, aby je zavřel.

Jamie přiběhne ke dveřím a opře se rukou o zárubeň. Nejdříve se ale zeptá: „Chceš jít hned teď?“

Pokrčím rameny. „Jestli ti to vyhovuje.“

Rychle přikývne a vyjde z pokoje. Nezapomene za sebou zavřít dveře.

Nechci marnit čas v domě, zvlášť když klimatizace zřejmě nefunguje, takže položím kufr na měkkou matraci a rozepnu ho. Nadchnu

mě zjištění, že všechny moje věci – od laptopu až po mé oblíbené spodní prádlo – dorazily v pořádku a netknuté. Moje zavazadla se mi obvykle vracejí sotva s polovinou věcí, protože zaměstnanci na letištích se ke kufrům chovají otěsně. Takže sáhnu do svého překvapivě robustního kufru úplně dospodu, protože běžecký úbor byla první věc, kterou jsem si zabalila.

Skotačivým krokem se vydám do své luxusní koupelny, abych se trochu osvěžila a převlékla, ale telefon, který mám v kapse, se mě právě v tuhle chvíli rozhodne slabým vibrováním laskavě upozornit, že už je téměř vybitý. Vzpomenu si, že mě Amélie prosila, abych jí ihned po příletu zavolala. Odložím své šortky a sportovní podprsenku vedle umyvadla, posadím se na zářivě čistý poklop záchodové mísy a překřížím nohy. Vyhledám číslo své nejlepší kamarádky a během několika nanovteřin už jsme ve spojení.

„Ahoj,“ ozve se Amélie přihlouplým hlasem, který zní jako kříženec mezi postavičkou z kresleného filmu a sportovním komentátorem.

„Ahoj,“ napodobím její hlas. Zasměju se, ale pak povzdychnu. „Stojí to tu za houby. Nejradši bych strávila celé léto s tebou.“ „No jasně, přijed! Už tak mi to tady připadá dost divné.“

„Tak divné jako setkání s mou novou nevlastní mámou?“

„Ne tak divné,“ připustí Amélie „Je v pohodě? Není jako ta zlá macecha v *Popelce*, že ne? A co tví nevlastní bráchové? Už máš rozpis, kdy je budeš muset hlídat?“

Přestože mě nemůže vidět, zavrtím hlavou. Kdyby jenom tušila, že je to spíš naopak. „Vlastně, oni už nejsou děti.“

„Cože?“

„Jsou to spíš, ehm, pubertáci.“

„Pubertáci?“ zopakuje nevěřicně. Než jsem odjela na prázdniny, dva týdny v kuse jsem naříkala, jaký mám strach ze setkání se svými novými nevlastními bratry, protože nesnáším děti do šesti let. Ukázalo se, že všichni tři jsou mnohem starší.

„Jo,“ přitakám. „Jsou fajn. Jeden z nich je trochu stydlivý, ale je to ten nejmladší, takže to беру. Ten druhý je trochu starší a já myslím, že si budeme rozumět. No nevím, ale snad jo. Jmenuje se Jamie.“

„Myslela jsem, že budeš mít tři bratry,“ diví se Amélie. „Říkala jsi, že jsou tři.“

„No, toho třetího jsem ještě neviděla,“ objasním. Až do téhle chvíle jsem úplně zapomněla, že mě opravdu mohou posuzovat tři noví nevlastní bratři, a ne jen dva. „Asi se s ním seznámím později. Teď si jdu zaběhat s Jamieem.“

„Eden,“ pronese Amélie přísně, a přece něžně. „Právě jsi přijela. Uklidni se. Vypadáš skvěle.“

„Ne.“ Přitisknu si telefon ramenem k uchu, natáhnu ruku a sundám si boty. „Řekli o mně ještě něco?“ zeptám se pomalu, přestože bych to raději nevěděla. Ale vždycky je tu ten zájem, ta zvědavost, která mě sžírá – a neschopnost se s tím vyrovnat. A já vždycky podlehnu.

Na lince se rozhostí ticho. „Eden, nemysli na to.“

„Takže to znamená ano,“ konstatuju spíš jen pro sebe. Je to jen šepot, tak tichý, že mě Amélie nejspíš ani neslyší. Telefon opět začne vibrovat. „Hele, podívej, co chvíli se mi vybijí telefon. Dnes večer budu muset jít na nějaké přiblblé grilování. Jestli mě tam budou všichni štvát, budu ti celou dobu posílat jednu textovku za druhou, aby si mysleli, že mám spoustu kámošů.“

Amélie se zasměje a já si představím, jak převrací oči navrch hlavy, jak to obvykle dělává. „Jasně. Piš.“

Než stačím zamumlat *sbohem*, telefon vypoví službu, takže s ním mrštím k umyvadlu a sáhnu po svém oblečení. Běh je skvělý na pročištění hlavy, a pročistit si hlavu je přesně to, co teď chci. Bez námahy se převleču do svého běžeckého úboru – dělám to tak často, že bych to klidně dokázala i ve spánku – seběhnu dolů a poprvé vstoupím do kuchyně. Přivítají mě černé lesklé pulty a bílé lesklé skříňky a černé lesklé dlaždice na podlaze. Všechno je velmi, velmi lesklé.

„Páni,“ zhodnotím. Mrknu na láhev na vodu, kterou držím v ruce, a pak na dokonale čistý dřez. Skoro se bojím napustit si v něm vodu.

„Líbí se ti to?“ zeptá se táta a teprve tehdy si uvědomím, že je v kuchyni. Pokaždé se za mnou zjeví zčistajasna, jako by sledoval každý můj krok.

„Tu linku jste instalovali teprve včera, že?“

Zakucká se smíchy, zavrtí hlavou, přejde ke dřezu a otočí koutkem. „Pojď. Jamie už na tebe čeká venku. Rozcvičuje se.“ Bojácně projdu kolem ostrůvku a nemotorně si naplním láhev vodou, až přetéká, zašroubuju víčko a bleskově odtamtud zmizím, než má táta šanci něco dalšího říct. Absolutně netuším, jak těch osm týdnů s ním přežiju.

Když konečně vyjdu ven, zastihnu Jamieho běhat nahoru a dolů po chodníku před domem. „Jen se zahřívám,“ usměje se.

„Můžu se přidat?“ Když přikývne, rychle si dám hlt vody, zařadím se po jeho boku a společně několikrát oběhneme trávník. A pak vyrazíme pohodlnou rychlostí na cestu touhle krásnou čtvrtí.

Poprvé za dlouhou dobu běžím bez doprovodu hudby. Prostě jsem si myslela, že by bylo vůči Jamieu neomalené, kdybych si do uší nacpala sluchátka. Občas zapředeme krátký hovor nebo řekneme: „Zpomalme,“ ale to je tak všechno. Mně to ale nevadí. Slunce na nás praží, až mi připadá, že jeho paprsky za poslední hodinu zesílily. Ulice jsou tu opravdu moc hezké a potkáváme na nich spoustu místních obyvatel. Někteří venčí psy, jiní jezdí na kole nebo tlačí kočárky. Možná že se do tohoto města přece jen nakonec zamiluju.

„Ty svého tátu nenávidíš?“ zeptá se Jamie zničehonic, když se pomalu vracíme domů. Jeho dotaz mě zaskočí, až málem zakopnu o vlastní nohy.

„Cože?“ je jediná reakce, kterou přenesu přes rty. Seberu své myšlenky a upřu oči na chodník před sebou. „Je to složité.“ „Já ho mám rád,“ vyhrkne nebo spíš zalapá po dechu Jamie. Překvapuje mě, že se mnou stále dokáže udržet tempo.

„Aha.“

„Jo, ale připadá mi, že mezi tebou a jím to trochu skřípe.“

„Jo,“ hlesnu a začnu si hryzat ret ve snaze přijít na způsob, jak změnit téma hovoru. „Podívej, ten dům naproti vypadá úžasně.“

Jamie mě zcela ignoruje. „Proč to mezi vámi skřípe?“

„Protože je příšerný,“ odpovím konečně. Takhle to je: Můj táta je příšerný. „Je příšerný, protože od nás odešel. Je příšerný, protože se neozval. Je příšerný, protože je příšerný.“

„Chápu.“

Tím náš hovor skončí. Přiběhneme k domu, protáhneme se na trávniku a zamíříme se dovnitř osprchovat. Táta nám nezapomené připomenout, že za dvě hodiny začneme grilovat. Rozloučím se s Jamiem a každý odejdeme do svého pokoje.

V téhle chvíli se cítím zpocená a špinavá, takže jen připojím telefon na nabíječku a dám si perlivou sprchu. Voda je úžasná a já zůstanu ve sprše skoro půl hodiny. Prostě se posadím a vyhřívám se v páře. Doma mi sprchování ještě nikdy nepřipadalo takhle příjemné.

Zbývající hodinu a půl se chystám na večírek. Kdybych mohla, ukázala bych se na terase v teplákách. Nemyslím si ale, že by se to Elle líbilo, takže se prohrabu kufrem a vytáhnu úzké kalhoty a sportovní sako. Nedbalá elegance. To by mohlo projít.

Obleču se, vysuším si vlasy, natočím je do splývajících vln a namaluju se. Když si na tělo nanáším svou oblíbenou vůni, zavane ke mně pach... no, grilování. Nejspíš už se bude blížít sedmá hodina.

Seběhnu dolů a vůně mě zavede do kuchyně. Dvojitě skleněné dveře jsou otevřené dokořán. Dojde mi, že večírek už je v plném proudu. Takže oprava, neblíží se sedmá, ale už je sedm. Z kdesi schovaných reproduktorů hraje hudba, po trávniku korzují skupinky dospělých. Je tu všechno, co dělá tyhle večírky tak úžasnými. Chase dovádí v bazénu s několika dětmi jeho věku. Táta obrací burgery na grilu umístěném v koutu zahrady a pokouší se přitom provozovat taneček z osmdesátých let minulého století. Je trapný.

„Eden!“ zavolá někdo. Otočím se a otráveně zjistím, že je to Ella. „Pojď za námi ven!“

Možná že kdybych předstírala záchvat, podařilo by se mi uniknout zpátky do pokoje, nebo ještě líp, domů. „Promiň, že jdu pozdě, ale nesledovala jsem čas.“

„Ne, ne, jdeš akorát,“ usměje se Ella. Posune si sluneční brýle nahoru na hlavu, vejde do kuchyně a vytáhne mě na trávník. „Doufám, že máš hlad.“

„No, já vlastně –“

„Tohle jsou naši sousedé odnaproti,“ přeruší mě a kývne k páru ve středních letech, který najednou stojí před námi. „Dawn a Philip.“

„Moc rádi tě poznáváme, Eden,“ spustí Dawn. Je zřejmé, že můj táta nebo Ella anebo oba dva informovali všechny zúčastněné o mé přítomnosti. Philip se na mě usměje.

„Já vás taky,“ odvětim. Nejsem si jistá, co bych jim ještě mohla říct. *Povíte mi svůj životní příběh? Jaké jsou vaše plány do budoucnosti, Dawn a Philipe?* Namísto toho jim nabídnu jen úsměv.

„Měla by se tu objevit i naše dcera,“ pokračuje Dawn, což mě okamžitě znepokojí. „Může ti dělat společnost.“

„Á, to je skvělé,“ zahuhlám, ale očima už se dívám jinam. Vztahy s jinými holkami nikdy nebyly mou silnou stránkou. Holky mi nahánějí hrůzu. A seznamování se s novými je ještě horší. „Ráda jsem vás poznala,“ řeknu a usměju se na rozloučenou.

Rychle od nich a od Elly uteču. Doufám, že se mi podaří dalšímu trapnému seznamování vyhnout. Funguje to po následujících čtyřicet minut. Postávám u plotu a křívím obličej, jelikož nedokážu snést ten děsný pop, který se line z reproduktorů na opačném konci zahrady. Je mi nepříjemné tu vůbec být. Aspoň že ve chvíli, kdy je hotové jídlo a všichni si začnou nakládat na talíře, se ta hrozná hudba trochu ztratí v hluku jejich hlasů. Pár minut oždibuju bulku svého burgeru a nakonec zahodím celou tu věc do smetí. A zrovna ve chvíli, kdy si pomyslím, že se mi úspěšně podařilo Elle na celý večer vyhnout, rozhodne se předhodit mě všem jednotlivcům i párům a představit mě jako svou novou nevlastní dceru.

„A tady máme Rachael!“ nadšeně zvolá, když mě vleče k další skupince sousedů.

„Rachael?“ zopakuju. Jestli je to někdo, komu mě už představila, tak si nevzpomínám. Během hodiny mi řekla tolik nových jmen, že jsem si je nejenom nezapamatovala, ale dokonce okamžitě vypustila.

„Je to Dawnina a Philipova dcera,“ připomene mi Ella. Kývne směrem za mé rameno a ještě než se stačím otočit, zavolá: „Rachael! Pojd' sem!“

Uf. Zhluboka se nadechnu. Pokusím se přesvědčit sebe samu, že je to přátelská a milá holka a nasadím falešný úsměv. Dívka přijde k nám a otočí se ke mně. „Aha, jo, ahoj,“ vyhrknu.

Ella nás rozzářeně pozoruje. „Eden, tohle je Rachael.“

Rachael se taky usměje, ale stejně vypadáme jako trio sériových vrahů. „Ahoj!“ Rozpačitě se na Ellu zazubí.

Ella pochopí narážku. „Nechám vás dvě o samotě.“ Zasměje se a odejde se dál nudně bavit se svými nudnými hosty.

„Rodiče jsou tak trapní,“ konstatuje Rachael a na základě tohoto prohlášení se mi okamžitě zalíbí. „Ty tady trčíš celou dobu?“

Přála bych si, abych mohla říct ne. „Bohužel.“

Má dlouhé blondáté vlasy, ale rozhodně to není její přirozená barva. Ale nechám to plavat, protože se nezdá, že by mě nenáviděla. „Bydlím naproti přes silnici, a jelikož tu zřejmě nikoho jiného neznáš, můžeme si spolu někam vyrazit. Kdybys chtěla. Vážně, přijď za mnou, kdykoliv budeš chtít.“

Její pozvání mě překvapí a jsem za něj vděčná. Za žádnou cenu nestrávím následujících osm týdnů v domě se svým tátou a jeho novou rodinou. „Jo, to zní dobře...“ Hlas mi zeslábně, protože moji pozornost zaujme něco, co se děje vpředu.

Mezerami v plotě na boční straně domu vidím až na ulici. Hraje tam hudba. Nebo spíš řve. Slyším ji i přes ten trapný pop, který duní zahradou. Po chvíli se objeví elegantní bílé auto a smykem zastaví u obrubníku. Znechuceně se ušklíbnu. Hudba přestane hrát v okamžiku, kdy se zastaví motor.

„Kam koukáš?“ zeptá se Rachael, ale já zírám přes plot tak zaujatě, že nemám čas odpovědět.

Dveře auta se prudce otevřou, až málem vyletí z pantů. Přes plot nevidím jasně, ale z auta vystoupí vysoký mladík a práskne za sebou dveřmi stejně agresivně, jako je otevřel. Na moment se zarazí, zahledí se na dům a pak si prohrábne vlasy. Ať je to kdokoliv, vypadá, že je pořádně naštvaný. Jako by právě přišel o své životní úspory anebo mu umřel pes. A pak zamíří rovnou k brance.

„Kdo to sakra je?“ zamumlám k Rachael, zatímco se k nám ten dotyčný blíží.

Než některá z nás stačí říct něco víc, ten trouba se rozhodne rozrazit branku úderem pěsti a tak přilákat pozornost všech zúčastněných. Jako by chtěl, aby ho všichni nenáviděli. Usoudím, že je to soused, kterým všichni opovrhují, a který si sem přišel vybit vztek, protože nebyl pozvaný na nejtrapnější večírek, který se kdy konal.

„Omlouvám se za zpoždění,“ usklíbne se ten trouba sarkasticky. A taky dostatečně hlasitě. Zelené oči se mu blýskají jako smaragdy. „Promeškal jsem něco kromě vraždění zvířat?“ Zvedne nechvalně známý prostředníček směrem ke grilu. Z místa, kde stojím, to tak aspoň vypadá. „Doufám, že jste si na té krávi pochutnali.“ A pak vybuchne smíchy. Chechtá se, jako by znechucené výrazy na tvářích všech hostů byly tou nejzábavnější věcí, s jakou se za celý rok setkal.

„Kdo si dá další pivo?“ ozve se nad ztichlým davem můj táta. Hosté si odkašlou a pokračují v hovoru. Ten trouba vejde do kuchyně a práskne za sebou dveřmi, až se jejich skleněná výplň roztřeše.

Jsem v šoku. Nemám tušení, co se právě stalo, ani kdo to je, anebo proč vešel do domu. Když mi dojde, že za ním zírám s otevřenou pusou, rychle ji zavřu a otočím se k Rachael.

Skousne si ret a na oči si nasadí sluneční brýle. „Řekla bych, že ses ještě neseznámila se svým nevlastním bratrem.“

Než jsem přiletěla do Los Angeles, nevěděla jsem, co mám čekat, ale jedno můžu říct jistě. Nečekala jsem, že můj nevlastní bratr je šílenec.

„To je ten třetí?“ vyprsknu, když vidím, že hosté kolem mě zcela ignorují, co se právě přihodilo. Já, na rozdíl od nich, tu bizarní scénu nemůžu dostat z hlavy. Co si ten kluk o sobě myslí?

„Ehm, jo,“ přikývne Rachael a pak se rozesměje. „Cítím s tebou. A s pomocí boží doufám, že tvůj pokoj je od jeho pokoje co nejdál.“

„Proč?“

Zničehonic znervózní, jako bych právě odhalila její nejhlubší a nejtemnější tajemství, které je zároveň tou nejtrapnější věcí na světě. „Dokáže být neskutečně otravný, ale podívej, já bych vlastně neměla vůbec nic říkat. Není to moje věc.“ Se zrudlými tvářemi a pokřiveným úsměvem na rtech rychle změní téma. „Máš už nějaké plány na zítra?“

V duchu se pořád zaobírám jejími slovy o mém pokoji. „Jo – počkat, ne. Promiň, vůbec nevím, proč jsem řekla jo. Ehm.“ *Jsi trapná, Eden.*

Rachael mě ale, díkybohu, neodepíše jako totálního idiota. Namísto toho se rozesměje. „Chceš si někam vyrazit? Mohly bychom zajít na promenádu nebo někam jinam.“

„To bych ráda,“ nadšeně přikývnu. Jsem pořád trochu rozrušená a trochu zmatená a trochu dopálená neurvalým příchodem toho

hňupa. To nemohl jít domů předními dveřmi? Bylo fakt nutné, aby vůbec něco říkal?

„Skvěle se tam nakupuje!“ zaštěbetá Rachael. Občas si přehodí své blond vlasy přes rameno a pokaždé mě jimi švihne po tváři. Nakonec přestane žvatlat o promenádě a vyhrkne: „Mám strašně moc práce, takže poběžím domů. Promiň, že nemůžu zůstat. Máma chtěla, abych se tu zastavila po cestě domů a řekla ti ahoj. Takže ahoj.“

„Jo, ahoj,“ mávnu na ni. Řekne mi, že se uvidíme zítra a pak zmizí stejně rychle, jako se objevila, a nechá mě tu samotnou s bandou napůl opilých dospělých. A Chasem.

„Eden,“ osloví mě, když přijde blíž. Vyslovuje mé jméno pomalu, jako by ho chtěl na svých rtech nejdřív vyzkoušet. „Eden,“ řekne znovu, tentokrát mnohem rychleji a odvážněji, „kde je limonáda?“ Jeho kamarádi se k nám blíží s doširoka otevřenými očima, ze kterých vyzařuje nevinnost a úzkost. *Jasně, pomyslím si, protože jim naháním táááákový strach.*

„Nejspíš na stole,“ pokrčím rameny. „Zeptej se mámy.“

„Je uvnitř,“ řekne Chase. A pak ho jeden jeho kamarád postrčí dopředu a směje se přitom, jako by to byla ta nejúžasnější rošťárna na světě. Chase do mě s měkkým žuchnutím narazí.

Okamžitě uskočí dozadu a docela pochopitelně se trochu stydí. V té chvíli ale ucítím, že mám vlhké tělo. „Promiň,“ vyrazí ze sebe. Podívá se do svého prázdného plastového kelímku, který drží v ruce. Ještě před vteřinou byl do čtvrtiny plný.

„To je v pořádku,“ uklidním ho. Ve skutečnosti se mi to náramně hodí. Protože si musím převléct tričko, můžu teď odejít nahoru a vyhnout se tomuhle děsnému večírku. Takže se nenápadně vytratím, vlastně téměř radostně odtančím do domu. Doufám, že si táta dá dost pív a nevšimne si, že už se nevrátím dolů. Zůstanu ve svém prostě zařízeném pokoji a zavolám mámě nebo uspořádám video chat s Amélií anebo si zlomím obě nohy. Všechno zní líp než zůstat sama venku.

Vyčerpaně si povzdechnu – byl to hodně náročný den – a vyrazím ke schodišti. Sotva šlápnu na první schod, uslyším z obývacího

pokoje takový křik, až se otřásají stěny. A protože jsem od přírody hrozně zvědavá, a to co slyším, mě nesmírně zajímá, ani mě nenapadne to ignorovat. A tak to neignoruju a nenápadně se přesunu k pootevřeným dveřím.

Můj výhled je poněkud omezený, ale uvidím Ellu. Zrovna zavřela oči, schovala si obličej do dlaní a teď si tře spánky. „Ani jsem nepřišel pozdě,“ zazní z opačného konce místnosti mužský hlas. Mluví drsným tónem a já si ihned uvědomím, že to je ten trouba.

„Přijel jsi o dvě hodiny později!“ zaječí Ella. Když prudce otevře oči, z opatrnosti raději o krok couvnu. Mám strach, že mě zahlédne.

Trouba se zasměje. „Opravdu si myslíš, že přijedu domů, abych se díval, jak grilujete?“

„Jaký problém máš tentokrát? A teď nemluvím o grilování,“ řekne Ella a začne přecházet po běžovém koberci. „Choval ses jako malé děcko, ještě než jsi vystoupil z auta. Co se děje?“

Zatne čelist a nakloní obličej na stranu. Odpoví trochu bez dechu: „Nic.“ Zaskřípe zuby.

„Myslím, že „nic“ to není.“ Ella zní přísně a našťavaně, což je na hony vzdálené sladkému tónu, kterým se mnou mluvila ani ne před čtvrt hodinou. „Znovu jsi mě ponížil před polovinou naší čtvrti.“

„Je mi to fuk.“

„Neměla jsem tě pustit ven,“ zadumá se Ella, tentokrát mnohem tišeji, jako by se zlobila sama na sebe. „Měla jsem tě přinutit zůstat, ale ne, samozřejmě, to jsem neudělala, protože jsem ti chtěla dát trochu volnosti, a ty jsi mi ji jako obvykle mrštil zpátky do tváře.“

„Stejně bych odjel,“ odfrkne si ten trouba. Vejde do mého zorného pole. Vrtí hlavou a své matce se vyloženě vysmívá. Je ke mně obrácený zády, takže si ho můžu aspoň z poloviny pořádně prohlédnout – předtím kolem nás proběhl tak rychle, že jsem si ani pořádně nevšimla, jak vypadá. „Co s tím uděláš? Zase mi uložíš domácí vězení?“ Má hluboký a zastřený hlas. Vlasy, černé jako uhel, má rozčuchané, ale čisté. Má široká ramena a je pořádně vysoký. Převyšeje Ellu o několik centimetrů.

„Jsi nemožný,“ procedí přes zaťaté zuby. V okamžiku, kdy to řekne, zaletí pohledem přes jeho rameno a zůstane jím viset přímo na mě.

Zadržím dech a polekaně uskočím ode dveří. Zoufale si přeju, abych se mylíla. Možná se jen podívala ke dveřím, a osoby, která se schovává za nimi, si nevšimla. Moje přání se ovšem projeví jako marná naděje, protože dveře se prudce otevrou dřív, než stačím utéct.

„Eden?“ Ella vyjde do haly a zpraží mě pohledem, protože jsem při svém trapném pokusu o útěk skončila rozplácnutá asi v polovině schodiště.

„Ehm,“ zajíknu se. Kdybych tu nestála jako paralyzovaná, hantbou bych si skryla obličej do dlaní.

A pak se stane ta nejhorší možná věc, která se mohla stát. Ten trouba vystrčí hlavu ze dveří a připojí se k nám. Tehdy si ho můžu poprvé prohlédnout. Oči, které jsou jako dva smaragdy – příliš jasné, než aby se daly považovat za obyčejně zelené, a příliš pulzující životem, než aby se daly považovat za normální – do mě zabodne tak, že mi po zádech přeběhne mráz. Znovu zatne čelist a drzý úsměv mu vymizí z tváře.

„Kdo je k čertu tahle buchta?“ dožaduje se odpovědi a očima zabrousí k Elle, od které čeká vysvětlení, proč na schodišti sedí bezradná puberťačka, co vypadá, že cvičí aerobik.

Ella zaváhá, jako by opatrně zvažovala, jak odpovědět. Něžně mu položí ruku na rameno. „Tylere,“ řekne, „tohle je Eden. Daveova dcera.“

Ten trouba – nebo, formálněji, Tyler – odfrkne. „Daveovo děcko?“

Trochu se nazvednu a postavím se na nohy, ale on se stejně dívá jinam. „Ahoj,“ zkusím to. Už už se chystám podat mu ruku, ale pak mi dojde, jak hloupě vypadám, a tak si namísto toho jen propletu prsty.

Konečně se vrátí očima ke mně a začne na mě zírat. Zírá a zírá. Zírá na mě, jako by nikdy předtím neviděl jinou lidskou bytost, protože se nejdřív zatváří zmateně, pak vztekle, a nakonec nechápavě. Jeho ostrý pohled, kterým si mě důkladně prohlíží, je mi ne-

příjemný, a tak na chvíli sklopím oči k jeho obyčejným hnědým botám a džínům. Když se pak na něho nenápadně podívám, zrovna pomalu polkne a mrkne na Ellu. „Daveovo děcko?“ zopakuje tiše, jako by tomu nemohl uvěřit.

Ella vzdychne. „Ano, Tylere. Řekla jsem ti, že přijede. Nechovej se jako osel.“

Stojí teď tváří v tvář Elle, ale koutkem oka si mě znovu prohlíží od hlavy k patě. „Který pokoj?“

„Cože?“

„Který pokoj jsi jí přidělila?“ Je zvláštní slyšet ho, jak se o mně baví, jako bych tam nebyla, i když, soudě podle jeho reakce, by si nejspíš přál, aby to přesně tak bylo.

„Vedle tvého.“

Teatrálně zasténá, čímž ostentativně dává najevo svou otrávenost, že budu tak blízko něho, a pak se otočí a zaměří se na mě. Vrhne na mě zlostný pohled. Myslí si snad, že chci žít v tomhle domě, s touhle trapnou parodií na rodinu? Protože já nechci.

Zamračí se na mě a zatváří se, jak by chtěl něco říct, ale pak jen beze slova šťouchne Ellu do boku, skoro vrazí i do mě a s hlasitým dupotem vyběhne po schodech nahoru.

Po několik dlouhých vteřin, než za sebou práskne dveřmi svého pokoje, zůstaneme s Ellou zticha. Vzhledem k tomu, že nechce začít mluvit, než uslyší prásknutí jeho dveří, nejspíš tu k takové situaci dochází každý den.

„Promiň,“ omluví se Ella. Vypadá opravdu vystresovaně a zahanbeně, a já s ní najednou soucítím. Možná ji dokonce chápu. Kdybych musela dennodenně jednat s takovým pitomcem jako on, pravděpodobně bych se třikrát denně zhroutila. „On je jen... Víš co, pojďme ven.“

Ne, děkuju. „No, vlastně, Chase na mě vylil limonádu, takže si musím převléct tričko.“

„Aha,“ hlesne. Pozorně si prohlédne vlhkou skvrnu na mém tričku a mírně se ušklíbne. „Doufám, že se omluvil.“

Zatímco se vrací na zahradu, já konečně vyjdu nahoru po schodech – tentokrát svižně, bez toho, abych vypadala jako chromá – a vběhnu do svého pokoje. Sotva za sebou zavřu dveře, s úlevou vydechnu. Konečně jsem sama a nikdo mě neotravuje.

Tenhle stav trvá přesně osm vteřin, než z vedlejšího pokoje začne řvát hudba tak hlasitě, až se třesou stěny. Rachael doufala, že nemám pokoj poblíž Tylerova. Nejenom že ho mám poblíž, ale mám ho dokonce hned vedle. Stojím uprostřed svého pokoje, neschopná slova, otrávená a unavená, a nevěřícíně zírám na protější zeď. Na druhé straně spí ten pitomý trouba.

Asi za pět minut hudba díkybohu utichne a je slyšet jen zvuk otvíraných dveří. Možná se můj nevlastní bratr konečně uklidnil. A právě tahle naděje mě táhne k mým vlastním dveřím. Pomalu je otevřu a setkám se tvář v tvář s divokýma, ani trochu klidnýma očima.

„Ahoj,“ zkusím to znovu. Jestli je tenhle člověk trvalou součástí mé nové „rodiny,“ musím se trochu snažit. „Jsi v pořádku?“

Tylerovy smaragdové oči se mi vysmějí. „Sbohem,“ uchechtne se. Ve stejné červené flanelové košili a ve stejných hnědých botách seběhne ze schodů a vyjde hlavními dveřmi ven. Jeho odchodu si kromě mě nikdo nevšimne. Evidentně má domácí vězení, ale zdá se, že ho to vůbec nezajímá.

Zasténám a zacouvám zpátky do svého pokoje. Aspoň jsem se snažila, což je mnohem víc, než udělal on. Sundám si sako, přetáhnu si tílko přes hlavu a poprvé si lehnu na svoji novou postel. Pěnová matrace mi obklopí tělo, a jakmile jsem schopná vytěsnit z hlavy dunění hudby ze zahrady říznuté opilým smíchem, zahledím se na strop a jen dýchám. Jen dýchám, i když venku zaburácí motor a auto prudce vyrazí od obrubníku. Nespíš je to Tyler.

Následující hodinu telefonuju s Amélií. Nezapomenu zdůraznit, jak zoufalé bylo grilování, jak trapný je můj táta a jak pitomý je Tyler. Mámě nabídnu podobné shrnutí.

„Eden.“ O chvíli později, když už napůl spím, se za dveřmi ozve tátův hlas. Otevře dveře a dřív než mu to dovolím, vejde dovnitř.

„Většina sousedů už odešla,“ zadržmolí. Páchne spáleným masem a pivem. „Jdeme spát. Už toho mám za celý den dost.“

Popřeju mu dobrou noc, převalím se tvář ke zdi a zabořím hlavu do polštáře. Říká se, že v cizí posteli se usíná buď velice snadno anebo naopak velice, velice obtížně. Já si teď, přestože únava zmáhá každíčký kousek mého těla, začínám uvědomovat, že pro mě asi bude platit to druhé. Otočím se zpátky a přitisknu si dlaně na čelo. V mém novém pokoji přetrvává horko z dnešního dne. Klimatizace se vůbec nerozjela, anebo na ni táta úplně zapomněl. Tak nebo tak, musím se o tom ráno zmínit.

Než konečně usnu, asi hodinu se převaluju, vrtím se a zkoumám svou vůli žít. Spím přesně čtyřicet sedm minut. Zdá se, že v tomhle domě nic netrvá příliš dlouho.

Předpokládala jsem, že jestli mě něco probudí, bude to nesnesitelné vedro v mém pokoji, a ne opilecké kvílení, které proniká dovnitř otevřeným oknem. Sténání a úpění a občasné nadávky způsobí, že nastražím uši a doširoka otevřu oči. Po kolenou pomalu a opatrně přelezu k oknu a nenápadně vykouknu ven. Čerstvý noční vzduch mi příjemně ochladí tvář.

„Ne,“ pronese opilý Tyler. „Ne,“ řekne s naprosto vážnou tvář. „Co se to tu sakra děje?“ ptá se tlumeným hlasem sám sebe. Jelikož nikde nevidím jeho auto, zřejmě přišel domů pěšky, takže to snad není až takový šílenec, za jakého jsem ho považovala. Řízení pod vlivem asi připadá příliš idiotské i jemu. „Už byla půlnoc?“ Ze rtů mu unikne hlasitý smích.

„Hej!“ tiše zavolám. Posadím se na parapet a otevřu okno dokořán. „Tady nahore.“

Tylerovým zmateným očím trvá několik vteřin, než dokáží vypatrat můj hlas, a když mě konečně spatří ve druhém patře, věnuje mi našťvaný pohled. „Co sakra chceš?“

„Jsi v pořádku?“ Sotva ta slova opustí mé rty, dojde mi, jak zbytečná je moje otázka. Je totiž na první pohled vidět, že v pořádku není.

„Otevři dveře,“ přikáže mi huhlavě, kývne na mě a vrávoravým krokem zajde pod stříšku u dveří, takže se mi ztratí z dohledu.

Protože jsem si, ve snaze trochu se ochladit, sundala až na spodní prádlo úplně všechno, popadnu teď první kus oblečení, co mi přijde pod ruku, natáhnu si ho, a co nejtíšeji a potmě seběhnu ze schodů. Skrz skleněnou výplň dveří zřetelně vidím obrys jeho postavy.

„Co to dělám?“ zašeptám sama sobě, když zápolím se zámkem. Ten trouba, co mě akorát našťoval, mi řekne, abych ho pustila dovnitř a já to udělám? A přesto bez váhání otevřu dveře, sotva otáčím klíčem.

„Proč ti to, krucinál, trvalo tak dlouho?“ zabrblá Tyler a promýkne se kolem mě. Páchne alkoholem a cigaretami.

Zavřu dveře a zamknu je. „Jsi opilý?“

„Ne,“ odfrkne. Zazubí se, ale jeho úsměv se brzy změní v zamračený úšklebek. „Už je ráno?“

„Jsou tři hodiny.“ Vyprskne smíchy a učiní pokus o zdolání schodů, což zahrnuje sérii klopýtnutí a vrávorání. „Kde se tu vzaly ty schody?“ zeptá se, když dlaní dopadne na jeden schod. „Předtím tu žádné nebyly.“

Ignoruju ho. „Chceš trochu vody nebo něco?“

„Dones mi další pivo,“ zní jeho odpověď. Ve tmě vidím, že konečně vyšel nahoru a zmizel ve svém pokoji, našťastí bez hlasitého prásknutí dveřmi. Kdyby ho teď viděla Ella, opilého a neschopného udržet se na nohou déle než pár vteřin, určitě by ho chtěla zavraždit.

Udělám totéž co on, opatrně vyjdu nahoru po schodech a zavřu se ve svém pokoji. Shodím ze sebe oblečení a bezstarostně ho odhodím na zem. V pokoji je pořád neuvěřitelně horko, takže místo abych vlezla do postele, posadím se u okna. Přitisknu obličej na chladné sklo a nadechuju se nočního vzduchu. Na poštovní schránce si všimnu zmačkané plechovky od piva.

Pitomec.

Rachael sice řekla, že se ráno uvidíme, ale nečekala jsem, že se objeví u tátových dveří čtyři minuty po desáté. Vstávat o letních prázdninách před dvanáctou nebo o takovém čase dokonce chodit mezi lidi, je absurdní. Je to proti společenským pravidlům, která platí pro každého normálního pubertáka. Ve chvíli, kdy sejdu ze schodů, střelím po Rachael zlostným pohledem.

Táta drží jednou rukou otevřené dveře a ve druhé ruce svírá hrnek s kávou. Zubí se na mě. „A tady ji máme!“

„Sbohem, tati,“ řeknu tiše a zároveň protočím panenky. Dál se na mě zářivě usmívá – a já si připadám, že jsem zpátky ve školce a zrovna jsem našla svou první kamarádku – ale nakonec přece jen odejde do obývacího pokoje. „Je tak trapný.“

Rachael se rozesměje. „Můj táta taky. Nejspíš je to pravidlo, že jsou všichni tátové takoví ubožáci.“

„Jo,“ hlesnu. Pořád ještě napůl spím a jsem překvapená, že dokážu poskládat slova do souvislé věty. „Neuvědomila jsem si, že vyrážíme tak brzo.“

Rachael vytrěští oči a zatváří se způsobem „tahle holka je ale hloupá.“ „Je sobota. Jestli chceme jít na promenádu, musíme tam být hodně brzo, protože tam bude narváno!“ Ale já ani nevím, co ta promenáda je.

„Aha.“ Na vteřinu (nebo na čtyři) se zarazím a prohlédnu si, co má na sobě. Rachael si oblékla rozkošné šortky a běžovou propíná-

cí halenku, na oči si nasadila letecké sluneční brýle a navlékla na sebe spoustu šperků. Zato já mám na sobě obrovské triko s legračním obrázkem lamy. „Musím se převléct. Chceš jít dál a počkat nebo...?“

„Víš co? Až budeš hotová, přijď k nám,“ navrhone a pak pro objasnění dodá: „Je to támhle ten dům.“ Ukáže na dům naproti přes ulici. Než se obrátí k odchodu, zdvořile mě požádá, abych si pospíšila.

Připravit se mi trvá půl hodiny. Vynechám snídani, strávím šest minut ve sprše, obleču se podobně jako ona, nechám si rozpuštěné vlasy a lehce se namaluju. Nevymýšlím nic složitého a hlavně nic, co by dlouho trvalo.

Sleduju zvuk tátova hlasu a najdu ho v kuchyni. „Jdu ven,“ řeknu mu, když strčím hlavu do kuchyně.

Přestane se bavit s Ellou. „Buď opatrná a nebuď tam moc dlouho. Kam jdeš?“

Pokrčím rameny. „Myslím, že se tomu říká promenáda nebo tak nějak.“

„To je náhoda! Tyler je taky na promenádě,“ komentuje Ella. Já jsem na toho troubu až doteď zapomněla.

Táta se k ní automaticky otočí. „Copak on nemá domácí vězení?“ zeptá se trochu drsněji. Vypadá to, že ani on toho kluka nemůže vystát, a já mu to nemůžu mít za zlé. Tyler opravdu nepatří mezi nejlaskavější lidi na světě. „Přestaň mu dávat takovou volnost. Měla bys trochu přitvrdit.“

„Bav se,“ popřeje mi Ella a usměje se na mě a tátův rozrušený výraz zcela ignoruje. Jako by k ní jeho slova vůbec nedolehla.

Trapnost situace roste a já odtamtud vypadnu tak rychle, jak je to jen možné. Už nechci nechat Rachael dál čekat. Naštvat svou novou kamarádku hned druhý den po našem seznámení není něco, co bych chtěla udělat. Dorazím k Rachael v 10:37. Naštěstí není našťvaná, i když zřejmě čekala jenom na mě – takhle brzy totiž nikdo bez důvodu z domu nevychází.